

Частина I

Не варто споруджувати старі крихкі стіни на новому фундаменті. Рано чи пізно вони впадуть і знищать все, що опиниться в цьому безглуздому будинку. Абсолютно все. І всіх.

Розділ перший Віддала і втратила водночас

1

Я стояла біля відчиненого навстіж вікна і жадібно вдихала наповнене ароматом бузку повітря. Травень. Мій улюблений травень. Ти, як завжди, прекрасний. Прокинулася о п'ятій. В цей час я прокидаюся останні півроку тому, що боюся втратити щось найважливіше. Наприклад, у травні найважливіше о п'ятій ранку – спів птахів. Для кого вони витьохкують свої пісні? Вони співають для власного задоволення. А я? Їхній відданий слухач. У будинках навпроти жодної світлої плями. Глибокий сон.

Дивлюся на себе в дзеркалі. Подобаюся. Відчуваю, як кожна висока нота пробігає хвилиною радості по моєму тілу. Мені подобається моя талія. Вона гарна. Знову менше сімдесяти, але трохи більше шістдесяти. На моделей дивлюся іноді з тугою. Але точно знаю, що бути моделлю – не моє. Та й не потрібно. Моніка Белуччі неповторна.

На сніданок – яєчня і величезна тарілка салату. Люблю свіжу зелень. Спасибі, травень. Сьогодні, здається, важлива зустріч. Але навіщо забивати голову зайвою інформацією, якщо на годиннику – 5:30? Це мій ранок. Світанковий і щасливий. Краще набити шлунок корисним сніданком. Помірно.

Вже не люблю каву. Дивно? Дивно. Останні три місяці не хочеться. Якось більше вабить свіжа м'ята, великі листки зеленого чаю і какао. Останнє – моя нова пристрасть. Ніяких десертів за сніданком. І за обідом. І за вечерею. Талія знову менше сімдесяти – моя маленька перемога.

Я люблю свою роботу. У неї я вкладаю душу. Повністю. Якщо у мене її забрати, я залишуся спустошеною. Хоча всі родичі і друзі кажуть, що саме через свою роботу я самотня. Щоправда, у мене був чоловік. Залишилися друзями, як це зараз прийнято. Я не кохала його. Ніколи. Цей шлюб був одразу якимось дивним і заздалегідь приреченим. Ми зустрічалися чотири місяці. Мені було двадцять шість років, а думка про заміжжя все тугіше затягувала на моїй шиї зашморг. Страшенно хотілося створювати затишок для когось і для себе разом. Готувати для когось і піклуватися про когось. У двадцять шість здавалося, що пора мати чоловіка і всю свою нерозтрачену любов віддавати йому. Віддала і втратила водночас. Втратила себе, в чому донині каюсь, і збираю нову версію щасливої тридцятидвохрічної дівчини. Ніколи не боялася віку. Навіщо? Сучасні технології «кричать»: «Не потрібно боятися віку». І я не боюся.

Допиваю свій м'ятний чай і похапцем читаю New York Times. Згадала свого чоловіка. Він був прекрасний у ліжку, і на цьому всі його принади закінчуються. Ми ніколи не ходили в ресторани чи кіно. Ніколи не проводили разом час, просто втупившись в екран ноутбука за переглядом якоїсь несусвітної комедії. Мені завжди здавалося, що у нього повна апатія до всього, крім сексу і їжі. Чим я тільки думала, коли виходила за нього заміж?

Нещодавно у мене трапилась інтрижка. Помилка. Але що вдієш, тільки через помилки ми можемо дізнатися правду і прийняти правильне рішення. Я рідко приймаю відразу безпомилкові рішення. По-доброму заздрю тим, кому це вдається. Він працює в банку. Працює довго, старанно і два місяці тому посів крісло директора відділу. Мені здається, на цьому його шлях завершено. Коли за нашою першою і останньою вечерею в ресторані він розповідав про своє підвищення, очі горіли так, ніби це було єдиною метою його життя. Після вечері ми

приїхали до мене. Цілком тверезі. Це було вперше, щоб ось так просто, без почуттів. Ми більше не телефонували один одному і не писали. Інтрижка. Про неї краще забути наступного ж дня, а я ще іноді прокручую це в голові і дорікаю собі. Моя мама каже, що себе треба любити в першу чергу. Не знаю, чи має вона рацію. Мама завжди була для мене прикладом, як не втратити віру в краще незважаючи ні на що.

7.00. Мені потрібно бути в офісі до восьмої. Не тому, що мій робочий день починається о восьмій. Ні. Тільки тому, що я занадто люблю справу своїх рук. У мене туристичне агентство. Невелике, але при вході часто можна побачити автопреміум-класу, а стіни офісу просякнуті ароматом парфумів, які рівноцінні вартості пугівки для двох на мої улюблені Мальдіви. Була одного разу і досі у снах часто біжу по білому піску Мальдів. Чомусь завжди сама.

Туфлі. Де мої улюблені темно-сині туфлі на шпильці? Коли я розуміла, що спізнююся, починала нервувати і забувати про очевидні речі. Туфлі лежали в кутку довгого темного коридору. Ненавиджу спізнюватися і ненавиджу, коли спізнюються. І ось уже третій рік не можу звикнути, що начальник – це я. Давні звички викорінюються все життя. Мені так здається.

Я полюбила шпильки не так давно. Після розлучення. Люблю цокіт каблуків і вишуканість власної ходи. Я навчилася любити свою ходу, а значить, колись зможу полюбити і себе цілком. Цокіт каблуків по весняному асфальту – особливе задоволення. Запахи! Які неймовірні запахи змішалися в повітрі. Бузок, блакитна ялина і, здається, нотки липи.

– Гей, віджени машину! – низький грубий голос перервав весняну ідилію.

Моя срібляста Toyota RAV4 перегородила дорогу червоному BMW. Але я була впевнена, що він легко може проїхати. Просто нахаба, який з самого ранку шукає привід для сварки. Нічого не вдієш. Він чекав і свердловив мене поглядом. Грубий, нахабний, абсолютно нетактовний. Невелика лисина видавала його реальний вік на відміну від машини. Червоний BMW і п'ятдесятирічний мужчина. Що спільного? Ніколи не осягну таке абсурдне поєднання.

Я прискорила крок, злегка підвернула ногу і черкнула шпильку в асфальт. Улюблені туфлі тепер з невеликою подряпиною. Нічого! Головне – нога ціла. Я в усьому намагаюся шукати позитив. Ні, навіть не так. Я в усьому бачу позитив.

– Агов, може, ти прискоришся! Мені потрібно проїхати! Ніколи чекати, поки ти там свої туфлі розглядаєш.

Яка нахабність і грубість... Якщо раніше це мене розлютило б, то зараз я кокетливо махнула йому рукою, сіла за кермо і мовчки поїхала. У дзеркалі віддалялася нерухома постать огрядного чоловіка за п'ятдесят. Він очікував іншої реакції. Саме так. Хамством на хамство? Ні ж бо, залиште це для тих, кому подобається борсатися в колючих фразах і нескінченному невдоволенні.

Напівпорожні дороги – ось що мене вабило на світанку. Я ввімкнула улюблений джаз, прийняла розслаблену позу, відкинула голову злегка назад і насолоджувалася цим ранковим спокоєм. Крізь відчинене вікно необачно вилітало пасмо за пасмом, щоб впіймати сонячних зайчиків і сховатися назад. Повз мене промайнула одна машина, друга, третя. Я не поспішала. Мій ранок повинен починатися в повній гармонії. Так вирішила сама для себе. Давно. Яскраво-зелена пляма справа. Улюблений Starbucks. Ще півроку тому я не могла і день прожити без капучино з густою піною. А тепер можу.

Не хочеться кави. Зовсім не хочеться. Хочеться м'ятого чаю, зеленого крупнолистового, і какао. На пасажирському сидінні лежав він. Мій мужчина. Вірніше, лежало його фото, яке я при другій нашій зустрічі забрала собі, на згадку. Ця самозакохана посмішка на фото. Він завжди здавався самовпевненим для оточуючих і ніколи – для мене. Думаю, саме тому я звернула на нього увагу. Він став першим чоловіком з моменту мого розлучення, який не хотів просто сексу на одну ніч. Вірніше, як і всі нормальні чоловіки, він хотів сексу, але як

благородно він залицявся до мене! Розкішні букети квітів у мій кабінет, романтична вечера в улюбленому рибному ресторані щовихідних і душевні розмови за келихом червоного. Він розумний. Цього я не могла заперечувати. Розумні чоловіки – моя слабкість і водночас – рідкість. Хто і де востаннє бачив розумного чоловіка? Розповідайте. Не по-книжному розумного. Ні. Це не цікаво. Мені потрібен мужчина, який знає про життя більше, ніж я. Річ знав про життя приблизно стільки ж, як і я. У моменти, коли він не поруч, я рідко про нього згадую. Варто тільки йому з'явитися на горизонті, як я починаю втрачати глузд. Як нерозумно – знову піддатися власній слабкості. Але мене влаштувало те, що було зараз між нами. Це було більше, ніж легкий флірт, і набагато менше, ніж серйозні стосунки.

Гучний дзвінок мене налякав. Вильнула в сторону.

– Річарде, ти мене налякав! – це був він. Мій мужчина, який знав про життя приблизно стільки ж, як і я.

– Емі? – пауза.

– Так, Річ?

– Сьогодні я тебе чекаю!

О Боже! Я забула! Забула, що сьогодні ми домовилися зустрітися у нього. Це були звичайнісінькі і часті зустрічі: смачна вечера, розмови про актуальне, яскравий секс, і на ранок кожен повертався у свій світ. Ми жодного разу не говорили про те, що ж між нами. Здається, його влаштували такі стосунки, як і мене зараз. Мені подобався наш секс. Він був дійсно яскравим, а наступного дня я відчувала неймовірний приплив енергії. До слова, так було тільки з Річардом.

– Звісно, я буду.

– О сьомій?

– О сьомій.

– Цілую, – він поклав слухавку першим.

На моєму обличчі ставало все більше зморшок. Дрібних, наче павутинка, ледь помітних. Але я бачила, як обличчя починає змінюватися, і складно було з цим змиритися. Зараз, розглядаючи своє тридцятидвохрічне обличчя в дзеркалі автомобіля, я страшенно собі не подобалася. Проте молодші на п'ять років чоловіки часто хотіли зі мною познайомитися. І це давало надію на те, що мої тридцять два – лишень цифра в паспорті.

При вході в агентство три блакитні ялини. На Різдво і Новий рік ми прикрашали їх легкими скляними кулями, імбирними пряниками і яскраво-жовтими гірляндами. Я вирішила, що в моїй компанії Різдво і Новий рік завжди будуть особливими святами, тому започаткувала традицію: щороку співробітники дарують один одному подарунки і пишуть записки з подяками. Завдяки цьому наш колектив ставав дружним, а менеджери – щасливими.

Три роки тому я вперше переступила поріг цього будинку. Вхід був між булочною і страховою компанією. Про мою турагенство ще не знав ніхто. Про те, що я збираюся відкрити туристичне агентство, не знали навіть рідні. Вони б відговорювали. Тоді тільки від мене самої залежало: зробити вирішальний крок чи ні. На банківському рахунку – всього десять тисяч, вісім з яких я відразу вклала в ремонт офісу. Це був ризик. Великий ризик і питання удачі. Мені по-крупному пощастило. Уже в перший місяць запуску агентства я уклала самостійно більше десяти угод. На другий місяць з'явилися перші співробітники: сексуальна Сілія і майстер продажів Джессі. Кожен робив свою справу, а кількість клієнтів росла. Вже через півроку в моїй команді було десятеро. Я пишалася кожним і навчала особисто кожного. Мені було важливо, щоб вони так само, як і я, горіли тим, чим займаються. Мій вогонь спалахнув під час весільної подорожі в Париж. Чоловік купив тур і з гордістю вручив мені на п'ятий день після наших заручин. Це був його перший і останній подарунок, якщо не брати до уваги два букети квітів: один на моє двадцятисемиліття і другий – у день нашого весілля. Париж підкорив,

проник у мій мозок, душу і серце. Гуляючи вуличками цього круасанового міста, мені здавалося, що немає прекраснішого місця на землі. Все було якимось незвичайним, романтичним, просоченим історією від бруківки – до стін сірого і шоколадного кольору. Відтоді я почала думати про відкриття власного туристичного агентства, щоб дарувати людям радість, яку відчула сама за п'ять днів, проведених у Парижі. Багато хто каже: «Париж – це сірість. Нічого цікавого». І таким людям мені хочеться відповісти: «Відкрийте очі ширше! А краще – відкрийте душу». Саме в закритійдуші вся проблема. Спочатку я думала про відкриття власного турагентства. Через півроку мої думки переросли в справжню залежність. Я почала вивчати туристичний бізнес зсередини і зовні. Відвідала понад двадцять агентств, як допитливий турист, і щоразу відзначала для себе нюанси кожного з них. Десь був вишуканий інтер'єр. Десь напуваликлієнтів шампанським і пригощали пишними профітролями, а десь менеджери закохували в себе і свої розповіді про країну з першої зустрічі. Мій чоловік нічого не хотів чути про відкриття турагентства. Він сміявся. Вважав цю ідею абсолютним маривом і просив перестати думати про власний бізнес. Він вважав, що бізнес – чоловіча справа, але ніяк не жіноча. Якби він зараз переступив поріг мого агентства, забрав би свої слова назад. Але він нічого не знає про моє агентство.

Paradise. Над дверима висіла табличка з назвою агентства. Назву придумала я. Так, звичайну. Так, до оскомибанальну. Таку просту і неоригінальну. Але для мене важливо було інше – високий рівень сервісу, який я і мої співробітники зможемо запропонувати кожному, хто переступить цей поріг. У нас було вигідне розташування на одній із центральних вулиць і це зіграло вирішальну роль. Наші клієнти не завжди можуть пригадати назву агентства, але вони ніколи не забувають імена менеджерів, які допомогли їм організувати подорож мрії. Вони завжди знали, що Джексіка –кращий менеджер із підбору турів до Європи, а Сілія – це шикарний бюст і кращі тури в Азію. І так з усіма менеджерами, які стали частиною моєї туристичної сім'ї.

Я любила приходити в офіс першою. Могла довго розглядати туристичні буклети на своєму столі (нічого, що лежать тут уже місяць і дивлюся на них кожного дня). Подобалося розглядати стіни, де висіла величезна карта світу, а на ній –різнокольорові шпильки вказували географію нашої роботи. Ми практично охопили весь світ! Усвідомлення лише цієї однієї думки давало відчуття гордості за себе і свою команду.

Мій кабінет в самому кінці. Прозорі скляні стіни дозволяли бути завжди відкритою і доступною для кожного менеджера. Я хотіла бачити, як росте моє агентство і як посміхаються клієнти, коли, приходячи до нас, отримують бажане. Я скинула туфлі і м'яко провалилася в шкіряне крісло. Туфлі на шпильці – це ефектно, але не практично. Саме тому, перебуваючи за робочим столом, вони завжди лежали поруч.

– Річ, – я набрала Річарда, закинула голі стопи на стіл і сказала пошепки, ніби в порожньому офісі хтось міг мене почути. – Я хочу тебе, Річ.

– Емі, терпіння, – він посміхався. – Сьогодні ввечері буде все, як ти захочеш.

– Річард, – я починала сердитися.

– Так?

– Але ти не відповів, що теж хочеш мене!

– Емі, – він протягнув моє ім'я, як часто це робив, коли вважав, що я кажу дурниці. – Емі, якщо я цього не сказав, це не означає, що я тебе не хочу.

– Гарзд, Річ. Гарзд. До вечора. – Я першою припинила розмову.

Образа. Я ображалася на Річарда, хоча прекрасно розуміла, що – так! Звісно! Він хоче мене сильно, але просто не говорить про це так відверто, як я. Він зазвичай стриманий у своїх емоціях і висловлюваннях. Я ніколи не чула від нього: «дорога», «кохана». Ніколи. І це знову навіювало мені думку, що наші з ним стосунки – це ніякі насправді не стосунки. Це

звичайнісіньке спілкування за інтересами, приправлене приємним сексом. У мене ніколи не виникало думки вийти за нього заміж. Я навіть боялася, що він може зробити пропозицію. Малоймовірно. Але раптом? Мені весь час здавалося, що є два варіанти: або знайдеться інший, але саме мій чоловік, або я залишусь одна, про що не буду шкодувати ні хвилини, оскільки перебуваю в повній гармонії з собою. Перший варіант мені подобався більше.

Клацнув замок. Я швидко схопилася на босі стопи, миттєво перевернула пальцями ніг шпильки, «стригнула» в них і вийшла з кабінету. Це був Алекс, один із нових перспективних співробітників.

– Алекс? Ти чому так рано? Робочий день почнеться через півтора години.

– Я знав, що ви тут, Емі.

– Так, але робочий день...

Він не дав мені доказати.

– Я хочу починати робочий день так само рано, як і ви. Мені це подобається.

Він підійшов до свого столу, скинув з плеча сумку, взявся обома руками за спинку стільця і мовчки дивився на мене. Так тривало кілька секунд. І це було вперше, щоб хтось із співробітників прийшов так рано. Але всі знали, що я часто приходжу в цей час.

– Алекс. Що? – мене бентежив цей погляд і водночас розчулював. Я посміхалася.

– Нічого, Емі. – Він був серйозним, а в погляді читалася рішучість зробити щось більше, але одночасно щось зупинило.

– Алекс, ви якось дивно на мене дивитесь. З вами все в порядку? Якщо хочете мені щось сказати або щось турбує в роботі – говоріть. Ви ж знаєте, я завжди відкрита до спілкування.

– Кави будете? – він різко схопив темно-синю чашку на столі і відправився на кухню. Наша кухня також була за прозорою стінкою. Він робив каву і продовжував дивитися на мене.

– Алекс, це вже занадто. – Моє колишнє розчулення зникло. – Якщо ви захочете поговорити – у себе. Різкий розворот трохи «заніс» мене в сторону. Похитнулася.

Я встигла вдарити шпильками в підлогу двічі.

– Стійте, Емі!

– Так? – миле молоде обличчя Алекса було спотворене страхом і невпевненістю.

– Ви мені подобаєтесь, Емі.

Нерішучий хлопчик-підліток миттєво перетворився на впевненого чоловіка, гордого тим, що зважився на важливий, як йому здавалося, крок.

– Алекс, – я знову посміхалася. – Вам скільки років, нагадайте?

– Двадцять п'ять. – Він зробив великий ковток кави, як роблять ковток віскі для хоробрості.

– Мені тридцять два, Алекс. – Я посміхалася, як посміхається турботлива мати, пояснюючи своїй дитині щось важливе зі щирою невідомою любов'ю.

– І що? Це якось може вплинути на те, що ви мені подобаєтесь? Ні, Емі. Ви – особлива.

– Викинь ці думки з голови, Алекс.

Чотири удари шпильками – і двері в мій кабінет зачинилися. Я почувалася якось ніяково. Зараз хотілося, щоб стіни кабінету були непрозорими і не оголювали мої емоції. Сіла в крісло, повернула його обличчям до вікна і спостерігала за перехожими. Їх ставало все більше і більше. 7:45. Відчула, як на моїй спині зупинився погляд. Невпевнений і сповнений рішучості одночасно. Сміялася, і щоб цей Алекс не побачив мого сміху, підставила спину його пронизливому погляду. Переключилася на думки про Річарда. Сьогодні я знову буду з чоловіком, який знає про життя приблизно стільки ж, як і я. Але ж хочу бути з чоловіком, який знає більше. Набагато більше.

Початок робочого дня в турагентстві нагадує пробудження рою ос після довгої зими. Спершу – кава і трохи балаканини. Я знаю, мене люблять обговорити. Саме зараз крізь прозорі скляні стіни я бачила три пари очей на собі. Вони сміялися, а в перервах між колочими фразами ковтали холодну каву і знову кидали гострі погляди в мою сторону. Іноді здавалося, що все це я сама собі придумала. Ніхто не обговорював мене, ніхто не дивився і не сміявся. А потім згадувала, як почула випадково розмову Сілії і Кріс. Це була остання година роботи. Я пішла раніше, але повернулася за парасолькою. Зупинилася на порозі і зачудовано застигла. Сілія говорила про те, яка ж я правильна і нудна, і що саме тому мій чоловік покинув мене. Але ж вони не знали, що пішла від нього я. Кріс погоджувалася і додала, що це турагентство відкрито за гроші якогось коханця, і що просто так розлученій і нудній дівчині бізнес не побудувати. Не знаю чому, але це мене не здивувало і не образило. У чомусь вони мали рацію. Так, дійсно, я часто здавалася навіть сама собі нудною і вже точно була занадто правильною. Після підслуханої розмови дещо змінилося. Тричі я приходила на роботу в міні-спідниці і була задоволена собою. А ще через два тижні після цієї розмови я познайомилася з Річардом. Тепер у мене є чоловік, думка про шлюб з яким змушує мене хвилюватися. Тепер у мене є велике бажання робити дурниці, і найбільш дикі мої дурниці ще попереду.